

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Nézz felfelé!

Ismerjük a történetet. „Tudsz-e mászni?” — kérdezte a hajós-inastól a kapitány. A gyermek megkísérelte. Félárbórig juthatott el, amikor ijedten kiáltozni kezdett: „Szédülök! Leesem!” És rémülten tekintett le a fedélzetre. „Nézz felfelé!” — bátorította a kapitány. A fiú megtette s baj nélkül érte el az árbóc tetejét.

Nézz felfelé! Oh, milyen jó nekünk is megtanulnunk ezt. Felfelé Istenhez, felfelé Krisztushoz, élő Urunkhoz és Megváltónkhoz. Életünk sötét óráiban nagy szükségünk van felfelé tekintésre.

A föld mélyében szorgalmas, hűséges bányászok dolgoztak. A tárna beomlott s ők most ott kuporognak komoran, reményvesztetten. Tekintetüket a földre szegzik. Néhányan közülük csendben törlik hulló könnyeiket. Az egyik felkiált: „Segítség jön felülről, legyetek csendben, *felfelé figyeljetek* . . .!” Ez a kiáltás belehatol a csüggedő szívekben. Ketten-hárman, azután mindnyájan egyszerre kiáltják: „Jön felülről a segítség!”

A bányászok ott a föld mélyében nem tudnák megmenteni magukat. Hiszen próbálták, de a fekete kötőrmelék a fejükre zúdult s betemetéssel fenyegette őket. Kétségbeesetten dobták félre csákányait, abbahagyták a meddő munkát s várták a biztosnak látszó halált. „Jön a segítség fentről!” — ez a kiáltás új reménységet, hitet, — ez a kiáltás szabadulást hozott.

Volt-e már nekünk ilyen tapasztalatunk? Talán mi is úgy éreztük, hogy a teher, ami reánk szakadt, földresújt és maga alá temet bennünket. Megkíséreltük a szabadulást, de kétségbeesetten hagytunk fel vele. Életünk nehézségeiben, küzdelmeiben csak felülről várhatunk segítséget. Krisztus azért jött a világra, hogy mindazok, akiket a bűn és véték elnyeléssel fenyeget, megmeneküljenek. Ő azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett! Légy csendben! *Nézz felfelé!* Krisztus a megmentő meg akar szabadítani. Hagyjuk Őt munkálkodni és megmentettünk.

Ki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Jób 42:3.

Jób történetét nem könnyű megérteni. Fennakadunk azon, hogy ha Jób olyan feddhetetlen, igaz, istenfélő és bűngyűlölő volt (1. rész, 1. v.) miért tudott mégis olyan elkeseredett, szitkozódó és átkozódó szavakra fakadni, mikor utólérték a szenvedések? S hogyan lehet az, hogy Isten Jóbót mindamellett is olyan feltétlen dicséretben részesíti, igaz szolgának nevezve őt? (42. rész 7, 8. v.) S nehezen tudjuk megérteni azt is, hogy Jób barátait olyan szigorúan elítéli Isten, holott azok olyan szép, okos beszédeknek tudnak mondani, amelyekből még ma is tanulhatunk. De éppen ezek a mi kétségeink és nyughatatlanságaink mutatják, hogy mi is értelmetlenek vagyunk Isten gondolataira vonatkozólag s tudatlanul gáncsoljuk az örök rendet. Lássuk tehát, mire tanít bennünket a Jób története:

Először is arra, hogy akármilyen igaz és istenfélő volt is Jób, az ő szívében is ott volt a bűnnek magva, amely csak alkalomra várt, hogy kikeljen és kivirágozzék. S Isten megadta az alkalmat azért, hogy Jób megismerje önmagát. Szenvédekét bocsát reá, s kitűnik, hogy a bűngyűlölő Jób lelke egész sereg bűnt kitermel: türelmetlenséget, elkeseredést, Isten igazságában való kétkedést. Az emberi értelemben vett kegyes, vallásos, bocsületes embereknek különösen nagy próbákra van szükségük, hogy megismerjék azt, hogy bűnösök. Jób magatartása is mutatja, hogy a természeti ember nem érti meg Isten gondolatait, s ha csak nem egyeznek az ő gondolataival, tudatlanságában Istenben, s az Ő

általa felállított rendben keresi a hibát.

Második lecke számunkra, hogy tanuljuk meg a Jób barátaiban felismerni a farizeusok előképét. Sok szép és kegyes beszéd, mely mögött ott van a gőg, amellyel szegény, szenvedő barátjukat dorgálják és elítélik, holott az ő hitük nincs kipróbálva hasonló szenvedések által. Nincsenek-e ilyen farizeus-vonások bennünk is?

S most lássuk azt, hogy miért ítél Isten úgy, ahogy ítél? Isten nem a külsőt nézi, hanem a szívet. Meglátja Jóbban, még a nagy szenvedések által ajkára túluló keserű szavak mögött is az Ő-hozzá való ragaszkodást, a kifakadásokban is azt a vágyat, hogy fölötte ne emberek ítéljenek, hanem Isten. S azért nyilatkoztatja meg magát Jób előtt, mint igaz és szentséges, de amellett bűnbocsátó és szerető Isten. S hogy Isten jól ítélte meg Jób szívét, az kitűnik abból, hogy mikor Jób nem emberek, hanem Isten ítéletét hallja elhangzani maga fölött, akkor megalázza magát, bánkodik a porban és hamuban. S Isten a megtérő bűnöst, — mert íme, az igaz Jóbna is meg kellett térnie, — keblére öleli, bűneit megbocsátja.

S Isten ismeri a farizeusok szívét is. Őt nem lehet kegyes szavakkal elálatni, félrevezetni. Nem az a kérdés, hogy minek látszunk, hanem, hogy mik vagyunk. De Isten az Ő nagy kegyelmében még az ilyen farizeusi lelkeket is reáhelyezi igaz gyermekeinek szívére s azt mondja Jób barátainak: »Jób pedig az én szolgám, imádkozzék tiérettetek«. (42. 2. 8. v.) Ez is egy nagy tanulság.

Vargha Gyuláné.

„Ti nem láttok!“

Sz. Ferenc csendes ember volt. Szomszédai, barátai nem sokra mentek vele. Az utolsó években elveszítette feleségét, szeretett hitvestársát, váratlanul, élete delén. Mit fog vajjon most tenni?

A vélemények különbözők voltak. Az egyik azt mondta: »Nem lehetett mégsem olyan nagy szeretet, ha ilyen könnyen nyugszik bele«. A másik: »Nem látjátok, mennyire emésztí magát?« Ismét mások: »Már túl van rajta.« Végül is azt állapították meg, hogy más-kép kellene gyászolni egy ilyen jó asszonyt. Vagy nem tud mélyen érezni, vagy pedig ez a házasság sem volt különb, mint annyi sok más.

Némelyeknek, akik kérdéssel fordultak hozzá, Sz. Ferenc ezt a különös feleletet adta: »Ti nem láttok!« — és mosolygott.

Egyik este eljött hozzá látogatóba a szomszéd: »Ferenc, én azt hiszem, hogy te többet tudsz, mint mi s ez tesz téged mássá. Nekem is szükségem volna arra, hogy többet tudjak az életről és arról, ami mögötte van. Mert így ostobaság az élet, hiábavaló a küzdelem. Mit gondolsz Ferenc?«

Amaz csaknem zavarba jött: »Mit kellene tudnom, szomszéd?«

»A te életedben valami másképp van« — bizonykodott a szomszéd.

»Ennek csak az lehet a magyarázata, hogy ti nem látjátok a keresztet.«

»Mit jelent ez?«

»Édesanyámtól halottam, ki évekig nagy fájdalmak között feküdt. Ha sajnálkoztunk fölötte, csak ennyit mondott: »Hagyjátok csak, ahol kereszt van, ott Isten működik«. Egyik este megmagyarázta nekem a kereszt értelmét. Az emberek ismerik ugyan Krisz-

tus szenvedésének a történetét, de legtöbbször abba a hibába esnek, hogy a keresztet csak Jeruzsálemben, vagy a templom oltárán, vagy a falon függve látják — de nem a saját életükben! Ha jó dolguk van, azt mondják: »Mi történhetnék velem?« Nem törődnek sem Istennel, sem emberrel, csak bukdácsolnak s mielőtt még ráeszmélnének, már csalán és szúró tövis között fekszenek. De ha rosszul megy, akkor azt mondják: »Soha nincs szerencsém, miért csak engem üldöz a sors!« Ezzel eltaszítják maguktól Isten kezét, amely pedig azért hajolt felénk, hogy a nyomorúságból kimentse őket. Odadobják magukat a Sátánnak. — Szemeinket a keresztre kell emelnünk, különben nem igazodunk el ebben az életben!«

»Sokat tépelődtem magamban« — folytatta tovább Sz. Ferenc, »hogyan értelmezsem ezt, s ha a templomban keresztről prédikáltak, mindig különösen figyeltem. Ami Krisztus keresztyéről szólt, magamra vonatkoztattam. Így haladtam nyomról-nyomra. Krisztus keresztje azt mondta: »Az emberek gonoszak, különben nem feszítették volna meg.« Az én keresztem azt mondta: »Te sem vagy jobb, te sem érdemelnél mást, mint nyomorúságot. Légy csendben, ne zúgolódjál!« — Krisztus keresztje azt mondta: »Isten más-kép cselekszik, mint ahogyan mi elgondoljuk; mert Ő Isten«. Az én keresztem: »Kereszttel látogatót meg az Isten? Üdvözlét ez Tőle s mert másként történik minden, mint ahogy te elgondoltad, — ebből tudhatod, hogy Ő jelen van.« — Krisztus keresztje azt mondta: »Mindezt Isten szeretetből tette érted! Az én keresztem: »Légy csendben, amit Isten cselekszik,

azt szeretetből cselekszi, tehát jó-
nak kell lenni». Látod szomszéd,
így emeltem fel tekintetemet min-
dig feljebb a keresztre s egyre
tisztábban láttam meg azt. Ott,
ahol az emberek értelmetlensé-
get, nyomorúságot, bajt láttak, én
Istent láttam munkálkodni, mert
hiszen sehol sem volt az emberi
ész számára annyi értelmetlenség,
nyomorúság és baj, mint a gol-
gothai kereszten. Mégis itt mun-
kálkodott legfelségesebben az Is-
ten! Amióta ezt tudom, mást mond
nékem az élet. Lásd meg te is
életedben a keresztet, szeresd azt,
mert mögötte ott munkálködik az
Isten!«

Az Atya kezében.

Oertzen báró beszéli el, hogy
gyermekkorában édesapja őt és
testvéreit felültette egy kocsira,
melyet négy szilaj paripa húzott.
»Én édesapám mellett ülhettem a
bakon. Apám megkérdezte: »Rá
mersz ülni a kocsira? Gondold
meg — négy szilaj csikó!« S né-
hány utasítással átadta a gyeplőt.
Nem vettem észre, hogy mögöttem
a gyeplő végét ő maga tartja
erős kezében. Nagyszerűen ha-
ladtunk. Csupán akkor ijedtem
meg, mikor fordulóhoz értünk.
Véget ért a tudományom. Édes-
apám ezt nagyon jól tudta. Ebben
a pillanatban védőleg rátette ke-
zét az enyémre s határozott moz-
dulattal helyreigazította a gye-
plőt, s célegyenest haladtunk előre.

Gyakran visszaemlékeztem e
gyermekkori élményre. Amikor
útunk sípán halad, büszkék va-
gyunk arra, hogy erős kézzel ma-
gunk tartjuk a gyeplőt, de amikor
elérkeztünk a veszélyes forduló-
hoz, megszégyenülve, de hálás
szívvel érezzük a mennyei Atya
segítő kezét.«

Oly jó nekem, Uram.

Oly jó nekem Uram
Benned elpihenni,
Zokogó szívemet
kezedbe letenni.
Elcsitul olyankor
minden földi bánat.
Gyötrő, égő vágyak
messze, tova szállnak.
Emelkedik lelkem
porból fel az égbe.
Odaborul Eléd
szeretettől égve.
Felszárad csendesen
könnyeimnek árja
és nézlek Tégedet, én Uram
csodálva.

Oly jó nekem Uram
Benned elpihenni,
ha a vándorúton
nem sikerül semmi.
Ha idelent minden
összefog ellenem,
s háborgó hullámok
borítják el lelkem.
Még ha úgy látom is,
hogy hiába éltem,
Benned elpihennem
ugy is oly jó nekem.
Fölszárad csendesen
könnyeimnek árja
és nézlek Tégedet, én Uram
csodálva.

S jó lesz nekem Uram
Benned megpihenni,
földi vándorbotom
örökre letenni.
A Te drága véred
befedezi vétkem,
sebzett, áldott kezed
betakarja életem.
Fájó miértekre
megnyerem a választ
s Tőled soha többé
semmi el nem választ.
Örökre felszárad
könnyeimnek árja
és nézlek Tégedet, én Uram
csodálva.

B. E. d. p. t.

Sóhajtozol?

Szobámban ültem s valakire gondoltam, akinek a lénye számomra terhes és magamban sóhajtoztam miatta. Hirtelen betopant az illető s szememre vetett néhány csekélységet, amelyeket ő nálam nehezen tud elviselni. Először forrt minden bennem: hogy merészel szólni ő, aki naponként súlyosan vétkezik ellenem? Hogy mer szememre vetni ilyen kicsiny hibákat? De azután egy másik gondolat jutott előtérbe: mi alatt te zúgolódsz, elégedetlensz, panaszkodol, nehézségeid, terheid miatt, be nem teljesedett kívánságaid miatt, odaáll eléd Jézus s megmutatja néked, mennyivel több sóhajtanivalója van Néki temiattad! Melyik sóhajnak kell előbb elnémulnia? Kinek van több joga a panaszra, ki igényelheti inkább, hogy a sóhaját komolyan vegyék: Jézus vagy te? — Megszégyenültem s könnyen tudtam most már alázatosan bocsánatot kérni az én kicsiny vétkem miatt. Ez a váratlan bocsánatkérés úgy lefegyverezte ellenéget, hogy magától kezdett a saját hibájáról beszélni és sajnálkozását fejezte ki fölötte. Most érkezett az idő, amikor én is szeretettel mondhattam neki azt, ami nekem nehéz volt az ő részéről és közelebb kerülhattunk egymáshoz. Azt gondolom, új barátot nyertem benne.

Krisztus igaz harcosa örül a nehézségeknek. A leküzdött nehézségek erősítik a hitet és nagyban előmozdítják Isten munkáját.

Mesternek lenni.

Mesternek, segédnek lenni tiszteletreméltó dolog. A mintadarab, amelyet készíteniök kellett, sikerült, vizsgájukat jól letették s most, mint képzett iparosok, szakértők állhatnak mindenki előtt. De mennél jobban érti valaki a mesterségét, annál inkább rájön arra, hogy milyen sok hiányzik még a tökéletességéhez. Talál újabb és újabb tanulnivalót s továbbképzi magát. »A jó pap holtig tanul« — mondja a közmondás.

»Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.« (Máté 7:12.) Ebben kell mesterekké lennünk felebarátaink előtt, — s milyen messze vagyunk tőle! Mennyire nélküli környezetünk a szeretetet, hosszútűrést, tapintatot, — igen, legjobban a hozzánk legközelebb állók. Tökéletlen munkások vagyunk, nem mesterek. Jakab 3:2-ben így olvassuk: »Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember.« De melyikünk az? Legfájdalmasabban akkor érezzük hiányainkat, ha koporsó mellett állunk és azt kell mondanunk: soha nem lehet jóvátenni, amit ez ellen az ember ellen vétkeztem. Szeretelenségünk teljes nagyságában áll előttünk. »Óh, szeress, amíg szerethetsz!« — Lelki vonatkozásban még sokkal inkább, mint testi vonatkozásban áll az, hogy a mi tudásunk igen gyarló és hiányos. Jézus, a mi Mesterünk zsinórmértékül azt állította elénk: »Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is tökéletes.« (Máté 5:48.) — Felhívás hivatás! —

KÜLMISSZIÓ.

Készülődés az Úr asztalához
Corrorman.

»Keresztvéneinkkel csendes ünnepre készültünk, egybegyülekezésre az Ur asztala körül« — írja Siemer misszionárius felesége. »Kihirdettük, hogy aki az Ur asztalához óhajtott járulni, jelentkezzék előzetesen. Milyen szükséges is Urvacsora vétel előtt külön-külön imádkozni a mi barna híveinkkel. Némelyik olyan könnyen veszi. Megjelenik az Ur színe előtt anélkül, hogy rendezte volna az életét.

Este, bibliaóra után, a verandán álltam a sötétben. A jelenlevők jórészt eltávoztak már. Ekkor a templom bejáratánál egy jólsimert női alakot pillantottam meg. Egyik környékbéli faluból való volt, s néha Corrormanba is el látogatott. Figyelni kezdtem. Hol lement nyugtalanul a lépcsőn, hol újra föl. Rögtön láttam, hogy ez az asszony nehéz küzdelmet vív. A Sátán nem mulasztja el megpróbálni, nem nyerhetné-e vissza áldozatát. »Kedves lélek, szeretnék segítségedre lenni, hogy az ellenség erőt ne vegyen rajtad«, — gondoltam és megszólítottam. Ijedten fordult meg és közelebb jött. »Látod, itt figyelek egy idő óta. Mi van veled? Mért vagy olyan nyugtalan?« Nagy, rettegő szemekkel rámnézett és felelt: »Igen, igazad van. Nagyon nyugtalan vagyok és szomorú. Ugy szeretnék én is Urvacsorát venni, de a bűneim visszatartanak.« »Ha igazán fájnak neked a bűneid«, — mondtam — »ha megvalold őket, az Ur elveti és elfelejti mind.« (A palau nyelvén a »megbocsát« szót nem ismeri.) Kö-

vetkezett a vallomás: »Mikor legutóbb Corrormanba jártam, elkerültem a templomot, mert mindig a bűnöm állt előttem. Férjem házasságtörést követett el és én ajtót mutattam neki. Elment, tudta, hogy méltán éri a büntetés. De egy idő múlva visszajött s nagyon kért, hogy éljünk újra együtt, feledjem el a bűnét, hiszen megbánta. De én kemény, kérlelhetetlen maradtam s újra eltaszítottam magamtól. Így élünk egy ideje elváltan. Mit cselekedjem? Ezt is meg tudja bocsátani Jézus?« »Igen!« — feleltem. — »Jézus vére megtisztít minden bűntől. De előbb meg kell járnod egy nehéz utat. Kérleld meg férjedet keménységedért s feledd el te is az ő bűnét.« Imádságban az Ur elé vittük a bajt s az asszony megkönnyebbülve, új erőt nyerve távozott. Mire elérkezett az ünnep, örömmel járultott már ő is az Ur asztalához. Azóta boldog egyetértésben él férjével. Rég nem volt olyan csendes, áldott ünnepünk. Közöttünk járt az Ur.

»Márványba védse felebarátod jócselekedeteit, de a hibáit a rohanó árba írja«, — így hangzik egy indiai közmondás.

Ha elfelejtjük mások bűneit, ki mondhatatlan jótéteményt gyakorolhatunk. Haszontalan és kegyetlen dolog felidézni újra meg újra azt, amikor bejöttünk megbántottak, vagy valakinek elhamarkodott lépését folyton a szeméremvetni. Megbocsátani annyit jelent — elfelejteni. Akinek tiszta a szíve, tud a legkönnyebben megbocsátani; a gonosz nem tapadhat hozzá.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Okt. 1. Máté 6:24—34. Dán. 5:31—6:13. Ha Isten gyermekeiben semmi más hibát nem tudnak találni az ellenségek, amelynek alapján vád alá foghatnák őket, akkor megtalálják a hibát a hitéletükben, s ezt különösen alkalmasnak találják arra, hogy ellenők törjenek. Minek az a sok imádkozás? Mire való az a nyílt vallástétel Istenben való hitükről? Nem botránkoztató dolog-e ez? Valóban úgy van, az Irás is mondja: a Krisztusban való hit »botránkozás és bolondság azoknak, akik elvesznek«. (I. Kor. 1:18.) Nem a hívő Dániel veszett el hite miatt, mert Isten ezt nem engedte, hanem azok veszték el, akik őt elveszteni akarták.

Okt. 2. Máté 7:1—14. Zsolt. 32:1—7. A bűntudattól való szabadulás útján az első lépés a bűnvallás. Aki bűneit megbánva bevallja őket Isten és emberek előtt, az bűnbocsánatot nyer, bűneinek terhe leszakad a lelkéről s békesség és öröm költözik belé. Ezt tapasztalta Dávid is, s azóta már sok ezer ember. S a bűnvallásnak, a bűnbocsánat elnyerésének útja mennyire meg van könnyítve, mióta Jézus Krisztus megnyitotta azt az utat, amely Dávid előtt még ismeretlen volt, azt az utat, mely a Golgothán át vezet.

Okt. 3. Máté 9:1—8. Ef. 4:22—32. Ján. 9:24—41. Jak. 5:13—20. A mi bűnös emberi természetünket nem lehet kifoltoztatni. Olyan az, mint a teljesen elavult, szennyes, rongyos ruha, — egészen le kell vetkőzni. Az új ruha, amelyet fel kell öltönnünk, a Jézus igazsága és szentsége. Ebben nincs hazugság, nincs harag, nincs az ördögnek semmiféle helye. Megváltozik a szív, az elme, s megváltozik a test is: a szem másra néz, a fül másra figyel, a nyelv mást beszél, a kezek másképp dolgoznak. Oh, milyen kíváncsú ez az új ruha! Felöltöztél-e már belé?

Okt. 4. Zsolt. 30. Dán. 6:14—28. »Dániel hitt az ő Istenében«, s emiatt semmi sérelem nem esett rajta az oroszlánok vermében. Nem a hitben magában van a megtartó erő, hanem abban az Istenben, akit evvel a hittel megragadunk s akinek az erejét így belévonjuk a magunk életébe. Ez a hit még másokra is nagy hatást gyakorol, mint pl. Dáriusra, Isten gyermekeinek életéből úgy kell ennek a hitnek kiragynia, hogy az mások lel-

két is megvilágítsa s megmutassa nekik a Krisztushoz vezető utat.

Okt. 5. Máté 7:15—29. Dán. 9:1—14. Szívet megragadó ez a Dániel imádsága! Mennyire látja népének és népe vezetőinek bűneit! Mennyire tisztában van vele, hogy a reájok szakadó veszedelem és átok mind a bűnnek következménye! De nem ítélőbíróként áll szembe a bűnösökkel, hanem azonosítja magát velök s mint ilyen jár közbe, hogy Istentől irgalmasságot és kegyelmet esedezzen. Egy nálánál tisztább, szentebb és igazabb is így azonosította magát nem csak egy bűnös néppel, hanem az egész bűnös emberiséggel, hogy engesztelést hozzon számunkra ártatlanul kiontott vérével. Oh, bár ennek a vérnek erejében tudnának sokan könyörögni népükért úgy, mint Dániel!

Okt. 6. Máté 8:1—13. Dán. 9:15—27. Dániel imádságát meghallgatta Isten, és pedig nem csak akkor, mikor ezt neki tudtal adta, hanem már esedezése kezdetén. Így enged minket is néha hosszú ideig várakozni, mielőtt felelne, de ha hittel imádkozunk, tudhatjuk, hogy könyörgésünk meghallgattatik s ez erőt ad a kitartó imádkozásra. De a mi imádságainknak is azzal kell kezdődnie, amivel a Dániélé: »vallást tevők az én bűnömről«.

Okt. 7. Máté 8:14—22. I. Móz. 13. Lót a földieket választja, Ábrahám Isten akaratát keresi. Lót csak annyira emeli föl a szemeit, hogy meglássa a körülötte levő föld bőségét, gazdagságát, és ahhoz köti a szívét. Ábrahám följebb emeli tekintetét, oda, ahol az Urral találkozik s ahol az Ur szólhat hozzá. Lóthoz nem tud szólni az Ur, mert az nem áll meg az ő színe előtt, de Ábrahámnak gazdag ígéretek ad. Lótot kívánságai Sodomába viszik, a bűnök városába, Ábrahám Hebronba jut, és ott oltárt épít az Urnak. Milyen különböző két életirány!

Okt. 8. Máté 8:23—24. I. Móz. 14:1—13. Aki a világ gyermekei közé keveredik, azt a világ gyermekeinek egy másik csapata ejti foglyul. Mert a világban örökös harc van, nép, nép ellen, nemzet nemzet ellen, ország ország ellen támad. Nem úgy van-e ez napjainkban is? Lót talán nem volt bűnös ebben a harcban, talán nem is vett benne részt, s mégis elfogta az ellenség, mert Sodomában lakott. So-

domában lakni nem lehet veszély nélkül. S ki jöjjön most már Lót segítségére? Ki más, mint Ábrahám, Isten embere. És ő kész segíteni.

Okt. 9. Máté 9:1–8. Péld. 2:1–8. Az igazi bölcsesség az, ha féljük az Urat és. Ő neki engedelmeskedünk. Emberi bölcsesség és értelem könnyen tévútra vezetnek, de aki az Urtól kér bölcsességet, az azt meg is kapja. (Jak. 1:5, 6.) De természetesen ezt is hittel kell kérni az Urtól, mint minden egyebet, mert a hit az a kulcs, amelylyel Isten gazdag tárházát megnyithatjuk, hogy alászállhasson reánk minden jó adomány és tökéletes ajándék. (Jak. 1:17.) S ezek a kegyelmi ajándékok arra valók, hogy megmaradjunk az igazság útján s egész életünk Istent dicsőítse.

Okt. 10. Máté 22:1–14. Ef. 5:15–21. Ján. 15:1–8. Róm. 14:1–9. Mennyi felesleges torzalkodás van a keresztények között amiatt, hogy mellékes dolgokra, amelyek nem föltételei az üdvösségnek, túlságosan nagy súlyt helyeznek. Egyik csoport is a maga szokásait és külső formáit tartja a legtekélyesebbnek, a másik csoport is. S ennek alapján bírálgatják aztán egymást. S emellett elfelejtik azt, hogy egy Uruk van, aki éppen úgy a magának ismeri egyiket, mint a másikat, s aki nem egyformaságot, hanem egyiséget kíván az övéi közt. Mennyi áldás fakadhatna abból, ha Isten gyermekei, Urunk óhajta szerint egygélennének (Ján. 17:21.) s mily szomorú, hogy ez a bíráló szellem választja el őket egymástól!

Okt. 11. Zsolt. 33. I. Móz. 15. Isten megismétli ígérését Ábrahámnak s a jelképes áldozat által is megpecsételi. Szövetséget köt vele, de az akadályokat és megpróbáltatásokat sem hallgatja el, amelyeken keresztül nyerheti el csak az ígért földjét az Ábrahámtól származó nép. Nekünk is vannak ígéretek, számunkra is ki van tűzve a cél, drágább, mint az Ábrahámé, de nekünk is csak megpróbáltatások és szenvedések árán lehet eljutnunk az igazi ígért földre, a mennyei Hazánkba. Van-e olyan hitünk, mint Ábrahámnak, hogy eljuthassunk oda?

Okt. 12. Máté 9:9–17. I. Móz. 16. Ábrahám hite sem tudott mindig megállni, de valahányszor megingott, meg kellett kóztolnia türelmetlenségének keserű gyümölcseit. Izmaelnek,

Isten akaratát megkerülő születése is csak keserűséget hozott mindenkire: Ábrahámról, Sárára és Hágárra egyaránt. Így terem mindig keserű gyümölcsöket az, ha nem tudunk Istenben bízni, várni, hanem magunk akarjuk elintézni életünk útját, annak kisebb és nagyobb kérdéseit. Menél nagyobb dolgokba vágunk bele Isten vezetése nélkül, annál súlyosabbak a következmények.

Okt. 13. Máté 9:18–26. I. Móz. 17:1–9. Isten nem fárad bele abba, hogy ígéreteit újra meg újra megismételje, s Ábrahámmal kötött szövetségét ismételtelen megerősítse, hogy ezáltal az Ábrahám meg-megingó hitét is megszilárdítsa. »Légy tökéletes« — mondja neki. Természetesen nem minden bűn nélkül való tökéletességet kíván tőle sem, tőlünk sem, hanem tökéletes hitet. Mennél jobban érezzük a magunk tökéletlenségét, bűnös voltát, annál tökéletesebben kell Istenre támaszkodnunk, benne bízunk, mert ez a hit. S hogyan hinnénk abban, aki úgy szeret bennünket, hogy az ő egyszülött Fiát adta érettünk?!

Okt. 14. Máté 9:27–38. I. Móz. 18:1–15. »Avagy az Urnak lehetetlen-e valami?« Hányszor állunk mi is szembe ezzel a kérdéssel! Hányszor rettenünk meg a nehézségektől s hiszszük, hogy ezeket legyőzni lehetetlen! Hányszor nem merünk nagy dolgokat kérni az Urtól, holott érezzük, hogy azokra szükség volna — de hát úgyis lehetetlen! Jó, ha érezzük, hogy *ne* *künk* lehetetlen, de ne higgyük, hogy az Urnak lehetetlen. Neki minden lehetséges s ha hiszünk, azt is tapasztalhatjuk, hogy »minden lehetséges a hívőnek«.

Okt. 15. Máté 10:1–15. I. Móz. 18:16–33. Ábrahám merész imádkozó. Nagy dolgot mer kérni az Urtól. S az Ur nem utasítja el a kérést. Amint Ábrahám bátrabb és bátrabb lesz könyörgésében, az Ur is egyre engedékenyebb, egyre irgalmasabb lesz. Mert Ábrahám minden bátorsága mellett is alázatos, nem a maga érdemes voltában bíz, egyedül Isten igazságában és irgalmasságában. S az irgalmas Isten még tíz igazért is kész volna megbocsátani az egész bűnös Sodomának. De fájdalom, tíz igaz sem található, s az isteni irgalomnak vissza kell húzódnia az isteni igazság előtt.

Vargha Gyuláné.